

1- Ontwaken

Blijkbaar zijn we allemaal dood.

Dat is tenminste wat die vrouw zei toen ik weer bijkwam. Ze gaf me niet eens de kans om iets te vragen. “Het spijt me, meisje.” Zei ze. “Niemand van jullie heeft het overleefd.” Ik geloof haar, ik herinner mij al te goed die schokken, dat vreselijke, scheurende geluid van metaal dat onder te veel druk staat... Het schip had dat nooit kunnen overleven, wat betekent dat wij dat ook niet...

Het is alsof er iemand mij in het hart steekt als de gezichten een voor een voor mijn geestesoog langskomen. Ik zie kapitein McLove voor me, en mijn norse maar zachtaardige chef Lt. Sands. Mijn vriendinnen Alyna en Preesha. De kinderen aan boord, met name de Fonts tweeling met hun engelachtige gezichtjes en hun duivelse streken- iedereen was gek op hen. Maar vooral moet ik aan Viyu denken. Mijn Viyu, mijn geliefde, mijn alles. Dood. Net als wij allemaal.

Een stalen hand lijkt zich om mijn keel te sluiten en alles wordt zwart. Dit was niet hoe het had moeten gaan. We zouden veilig op Sera 3 aankomen na een reis van maar 2 maanden. We zouden hun planetaire communicatiesysteem gaan beheren, Viyu en ik, en nog lang en gelukkig leven.

Er was niets dat op dit einde wees toen ik op de *Aurora* inscheepte, dat ons naar de kolonie zou brengen. Zelfs mijn ouders, die zich eerst zo tegen mijn vertrek hadden verzet, zaten vol optimisme bij het afscheid. Ze hadden al hun eerste bezoekje aan mij gepland, vrij snel zelfs. Ze waren van plan om te komen zodra de kolonie handel begon te bedrijven met andere planeten. Naar verwachting ging dat niet zo lang meer duren, acht Sera 3 maanden maar. Dat is iets meer dan negen maanden op Sargasso 4, mijn thuisplaneet. Ik wist uiteraard dat ik die zou gaan missen, mijn familie vooral, maar ik keek ook uit naar mijn nieuwe leven.

Ik had altijd al het gevoel dat Sargasso 4 te klein voor mij was. Niet zozeer de planeet zelf- Sera 3 is nog veel kleiner,- maar de mogelijkheden die ik er had waren gewoonweg te beperkt. Ik wilde niet in de landbouw, en er was geen werk voor mij in informatie- of communicatietechnologie. Maar al mijn testen hadden uitgewezen dat andere beroepen voor mij geen optie waren, **dus** had ik eigenlijk geen keus. **Daarom** leek de kans om deel uit te maken van het communicatieteam van de nieuwe kolonie een geschenk uit de hemel. De nederzetting bestond al een tijdje, maar de eerste prioriteit van een kolonie is altijd overleven. Eten, onderdak, dat soort zaken. In dat stadium was het communicatiesysteem van hun landingsschip meer dan afdoende, plus dat er regelmatig bevoorradingsschepen landden. Wij zouden de tweede golf kolonisten zijn, zo gauw de silicaatmijnen operationeel waren en de kolonie klaar was om interplanetaire handel te gaan voeren. Het was de kans van mijn leven, en ik wist dat ik daar erg gelukkig zou worden met Viyu aan mijn zijde.

Ook aan boord van de *Aurora* was ik gelukkig. Ze hadden mij in het communicatieteam laten werken en ik vond het geweldig. Mijn medereizigers zagen hun tijd op het schip als vakantie, maar ik heb nooit graag stilgezeten. Ik vond dan ook snel mijn draai aan boord en vermaakte mij opperbest op de brug van het schip, met zijn prachtige uitzicht op ons sterrenstelsel. Het vooruitzicht van de hypersprongen maakte mij nerveus, maar de eerste ging van een leien dakje. Daarna moesten we een paar dagen in de buurt van het Ellyka stelsel vertoeven totdat onze zonnezeilen genoeg energie konden opslaan voor de tweede- en laatste- etappe van onze reis. Toen gebeurde het.

We zaten midden in onze tweede hypersprong toen een schokgolf het schip door elkaar schudde. Er was geen tijd om erachter te komen wat daar de oorzaak van was. Het alarm begon direct te loeien, maar voordat de kapitein kans kreeg om bevelen te geven kwam er nog een schok. De *Aurora* was halverwege de sprong tot stilstand gedwongen, nog steeds in de hyperruimte, maar onze sensoren konden de bron van het obstakel niet zien. De officiers bleven kalm, maar hun gezichten werden lijkbleek. Ik weet nog dat ik dacht dat het wel heel erg moest zijn als zij zo bang keken, ook al zei niemand iets. Ik kreeg het bevel om op alle kanalen een noodsignaal uit te zenden, maar ik zag dat de kapitein lichtelijk zijn hoofd schudde terwijl hij sprak. Het was alsof hij al wist dat het niets uit zou halen.

Terwijl ik zijn bevel uitvoerde hoorden we een geluid alsof er iets op het schip stampte. Het was net alsof een reuzeninsect met zijn zuignappen over de hele romp liep. Daarna ging alles heel snel. Voordat we beseften wat er aan de hand was begon het schip te vibreren, maar niet als een geheel. Elk deel leek een andere kant op te trillen. Hetzelfde gebeurde binnen in mij. Het laatste dat ik nog weet is een ondragelijke pijn en een hoog geluid, als van een gil, alsof de *Aurora* zelf het in doodsangst uitschreeuwde voordat het uiteengereten werd. Daarna werd alles zwart.

“Lyf, liefje, het is goed, het is goed.” De stem, vriendelijk en bezorgd, breng mij terug in het heden. Het is dezelfde vrouwelijke stem als eerst, degene die tegen mij sprak toen ik hier bijkwam ... wat ‘hier’ ook mag zijn. Ik ben mij er niet van bewust dat ik mijn ogen heb geopend, maar blijkbaar is het wel zo want ik kan zien. Hoewel, ‘zien’ is een relatief concept op dit moment. Ik kan alleen een soort van wittig licht onderscheiden, met een donkerdere, ovale vlek die voor mijn gezicht zweeft. Of misschien boven, of zelfs onder mij; ik ben mijn gevoel van richting totaal kwijt. Ik probeer te knippen om het beeld scherp te stellen, maar er gebeurt niets. Ik wil over mijn ogen wrijven en ontdek dat ik mijn handen niet kan voelen, of welk ander lichaamsdeel dan ook. Ik probeer te schreeuwen, maar mijn stem weigert dienst. Een golf van paniek trekt door mij heen, ook al zou ik niet weten hoe ik weet dat ik dat voel. Ik heb geen van de gewoonlijke tekens. Mijn hart is niet sneller gaan kloppen, ik zweet of hijg niet, niets. Dat maakt mij nog banger. Hoe is dit mogelijk? Ik duw het gevoel weg, ik heb er nu even niets aan. Ik moet ervoor zorgen dat ik een

manier vind om grip te krijgen op de situatie en dat kan alleen als ik mijzelf ertoe dwing om kalm en rationeel te blijven. Voor zover ik dat kan dan. Dit is zó vreemd!

Voelt dood zijn altijd zo? Als dat het geval is, weet ik niet zeker of ik dit wil. Niet dat ik een keus heb, denk ik wrang en vreemd genoeg helpt die gedachte mij om te kalmeren. Ik weet dat ik er nooit aan zal kunnen wennen, dit alles, maar ik wou dat ik kon zien. Ik wil nu toch echt weten waar ik ben.

Zodra die gedachte in mij opkomt wordt mijn zicht als bij toverslag helder. Ik kan eindelijk het gezicht van de vrouw zien. Ze staat naar mij te stralen alsof ik iets geweldigs heb verricht.

“Goed gedaan!” Complimenteert ze mij overdreven enthousiast. “Je hebt al de controle over je gezichtsvermogen terug!”

Ze klinkt gemaakt lief en opbeurend alsof ze het heeft tegen iemand die traag van begrip is en waar je niet te veel van mag verwachten. Dat irriteert mij. Ik ben geen kind, en ook niet dom. Alleen wat in de war van deze hele situatie. Bovendien: wie is deze vrouw en wat doet ze hier? En hoe weet ze wie ik ben?

“Wie ben je eigenlijk? En hoe ken je mijn naam?” Barst ik onbehouwen uit. Dan verstijf ik van schrik. Hoe heb ik dat gedaan? Nog maar een paar tellen geleden kon ik geen geluid uitbrengen, wat niet zo vreemd is aangezien ik geen ademhaal. Nu stel ik vragen zonder dat ik mijn mond kan voelen. Wat is hier aan de hand? Wat voor een plek is dit? Gaat de vrouw mij nu in de steek laten omdat ik tegen haar ben uitgevallen? Irritant als ze is met dat zoetsappige lachje van haar, ze is wel mijn enige houvast.

Gelukkig lijkt ze geen probleem te hebben met mijn reactie. Ze kijkt niet eens boos, maar juist trots. Ze klapt opgewonden in haar handen en roept uit.

“O, je hebt ook je stem alweer gevonden! Dat is geweldig, echt geweldig. Ik wist dat je potentieel hebt, liefje, maar ik had nooit verwacht dat je zo sterk zou zijn. Dit is fantastisch! Ik kan niet wachten totdat...” Dan lijkt ze eindelijk door te krijgen dat ik steeds gespannener raak, en ze probeert mij op moederlijke toon te kalmeren: “Sorry, Lyf, lieverd. Je moet wel vol vragen zitten, en ik ratel maar door over jouw vooruitgang. Ik beloof je alles te vertellen, echt waar. Maar het zou misschien beter zijn als je probeert om eerst je lichaamsgevoel terug te krijgen. Ik weet hoe het is om het niet te hebben.”

“Lichaamsgevoel?” Ik ben ondertussen zo verbijsterd dat ik even mijn irritatie vergeet, net als dat ik net heb geëist dat ze mij eerst vertelt wie ze is. “Wat is dat in vredesnaam?”

“Lichaamsgevoel is... dat je je lichaam kan voelen en bewegen.”

“Maar... maar... ik heb toch geen lichaam meer? Dat moet helemaal kapot zijn gegaan toen... Hoe kan ik dan...?”

“Net als je met je stem en je ogen hebt gedaan, uiteraard,” zegt ze zo luchthartig alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Ze kijkt zo blij en zo onbezorgd, terwijl ik net heb gehoord dat

ik dood ben en helemaal in de war ben, en... Ineens wil ik haar zó graag een klap geven! Ze is zo irritant vrolijk. Ze zou wat meer medelijden moeten tonen, in plaats van aldoor zo dom staan te glimlachen. Mijn linkerhand begint te tintelen en mijn irritatie zakt zo snel als hij opgekomen is. Nu begrijp ik eindelijk wat ze bedoelde. Als ik mijn lichaam zogezegd terug wil, hoef ik het alleen maar graag genoeg te willen gebruiken. Ik kijk de vrouw even aan en ze knikt mij lachend toe.

“Goed gedaan!” Lees ik van haar lippen af, en ik kijk direct weer weg. Ze doet zo overdreven lief en bemoedigend dat ik er nu alweer genoeg van heb, ook al weet ik ook dat ik blij moet zijn met haar hulp. Ik kan mij nu beter op mijzelf concentreren en zorgen dat ik dat ‘lichaamsgevoel’ zo snel mogelijk terugkrijg, dan ben ik straks minder van haar afhankelijk. Nu ik mijn linkerhand kan voelen begin ik mijn aandacht één voor één op de rest van mijn lichaamsdelen te richten. Terwijl ik dat doe kijk ik er instinctief naar, en ik sta paf. Het enige deel van mij dat zichtbaar is, is mijn linker onderarm, tot aan mijn elleboog, maar terwijl ik kijk begint de rest van de arm te verschijnen alsof het molecuul voor molecuul opgebouwd wordt. Dan verlies ik mijn concentratie en flakkert mijn arm even, uit en weer aan als een sputterende lamp.

Ik zie vanuit mijn ooghoek dat de vrouw haar hand ophoudt alsof ze mijn aandacht wil trekken, maar ik negeer haar. Ik plaats van te luisteren naar wat ze te zeggen heeft, wens ik mijn ogen dicht en probeer mij voor te stellen hoe mijn lichaam weer zijn oorspronkelijke vorm aanneemt. Kijken zal mij alleen maar afleiden, daarom kan ik het beter blind doen. Het is een raar gevoel. Het begint als een tinteling, net als eerder met mijn hand gebeurde. Maar het duurt even voordat het lichaamsdeel waar ik op aan het focussen ben ook stoffelijk aanvoelt. Het gaat langzaam. Ik krijg een arm terug, dan de andere. Daarna ga ik door met mijn voeten en benen. Tegen de tijd dat ik met mijn linker knie bezig ben heb ik ineens de techniek te pakken. In sneltreinvaart vormt mijn lichaam zich weer en begint mijn neus te jeuken. Ik wil het automatisch gaan krabben en open tegelijkertijd mijn ogen. Ik kijk naar wat absoluut mijn eigen hand is, ik draag nog steeds de ring die mijn ouders mij als afscheidscadeau hebben gegeven. Ook de rest van mijn net opnieuw opgebouwde lichaam is precies zoals ik het mij herinner. Ik heb zelfs mijn donkerrode officiersuniform aan, helemaal zoals het was, tot aan de vale plekken op mijn laarzen toe.

“O!” Ik ben verbaasd om mezelf zo te zien. Ik had niet verwacht dat het er zo echt uit zou zien, zo helemaal zoals ik was. Ik ben te verbouwereerd om de vraag die in mij opkomt onder woorden te brengen, maar de vrouw begrijpt het zo ook al.

“Dit is natuurlijk niet jouw fysieke lichaam. Dat is weg. Sorry, ik kan het niet mooier laten klinken dan het is,” zegt ze op verontschuldigende toon als mijn gezicht betreft. “In ieder geval, wat je nu hebt laten verschijnen is jouw herinnering aan jouw lichaam. Ons bewustzijn houdt eraan vast nadat we... verder gaan.”

“O, oké.” Ik weet niet zeker of ik het begrijp, maar zal wat ze mij heeft verteld moeten accepteren. Zij is hier duidelijk al langer dan ik, en ik weet niets. “Maar hoe kan het dat het zo echt lijkt? Mijn neus jeukt!”

Ze lacht hardop, en ik knijp mijn ogen samen om te laten merken dat ik het niet grappig vind.

“Sorry, liefje,” verontschuldigt ze zich weer. “Ik begrijp jouw reactie, maar je had je gezicht moeten zien toen jij je neus ging krabben en je eigen hand zag. Maar goed, om bij ons onderwerp te blijven, het bewustzijn is een vreemd iets. Het houdt zo sterk vast aan de herinnering aan het fysiek lichaam, dat het inderdaad kan lijken alsof je jeuk hebt en dergelijke. Er zijn dingen die dit lichaam dat je nu hebt niet kan, trouwens. Je hebt er wellicht al een aantal van opgemerkt.”

Nu ze mij op een volwassen manier aanspreekt vervaagt mijn irritatie. Ineens daalt er bovendien een soort kalmte over mij, een acceptatie van het onvermijdelijke. Het is alsof iemand mij iets heeft toegediend dat mijn emoties afvlakt, om dit allemaal wat makkelijker te maken. Ik vind het best.

“Dat heb ik zeker. Om te beginnen heb ik geen hartslag. Volgens mij haal ik ook geen adem meer,” voeg ik eraan toe. “Nu ik er op let is het best wel raar. Tja, ik zal eraan moeten wennen, ik heb toch geen keus.” Ik haal mijn schouders op bij die woorden, en de vrouw lijkt onder de indruk.

“Je neemt dit allemaal opvallend kalm op,” complimenteert ze mij, alweer. “Heel rationeel. De meeste mensen van jouw tijd vinden het moeilijk om te accepteren dat ze, je weet wel, dood zijn. Ze worden boos, of wanhopig. Maar jij...”

Ik haal opnieuw mijn schouders op. Ergens ben ik heus wel boos, verdrietig ook, maar die vreemde kalmte heeft mij nog steeds in haar grip. Bovendien ben ik nooit geneigd geweest om mij tegen het onvermijdelijke te verzetten. De zaken staan er nu eenmaal zo voor, dus zal ik ermee om moeten leren gaan, of ik het leuk vind of niet. Ook al gaat het in tegen alles wat ik ooit over leven en dood heb geloofd. Ook al ga ik mijn fami... Ik schud die gedachte van mij af voordat ik hem helemaal onder woorden heb gebracht. Ik vermoed dat dit geen goed moment is voor verdriet. Daarom verander ik van onderwerp zodat ik het niet meer hoeft te voelen.

“Oké, wie was je ook alweer? Ik heb het niet goed begrepen.”

“Dat komt omdat ik er niets over heb gezegd,” antwoordt ze droogjes, hoewel haar mondhoeken licht trekken, alsof ze deze hele situatie geweldig grappig vindt. Zodra zichzelf voorstelt wordt haar gezicht weer helemaal ernstig: “Ik heet Seela. Ik ben, laten we zeggen, jouw gids hier in...”

“Het hiernamaals?”

“Zo noemen we het hier niet graag, maar voorlopig moeten we het ermee doen.” Ze kijkt mij verwachtingsvol aan, alsof ze mij uitdaagt om een nieuwe vraag te stellen. In plaats daarvan kijkt ik naar haar en neem voor het eerst de tijd om haar te bestuderen. Ze lijkt iets langer dan ik, maar dat is moeilijk met zekerheid te zeggen. Wellicht zweven we in het luchtledige en laat zij mij met

opzet naar haar opkijken, ongetwijfeld om een soort autoriteit over mij op te roepen. Ik vraag mij af of ze haar mentale lichaam naar gelieven kan veranderen, aangezien ze, net als ik, er geen fysieke heeft. Haar glimlach verdwijnt terwijl ik haar bekijk en ineens doet haar blik rillingen over mijn rug lopen. Er zit iets vreemds in, iets gevaarlijks, maar voordat ik erachter kan komen wat precies is die uitdrukking weer verdwenen. Misschien heb ik het mij verbeeld. Met alles wat er gaande is zou dat niet zo vreemd zijn. Ik ga verder met mijn observatie. Seela's huid is iets lichter dan die van mij, die chocoladebruin is, maar haar haar is donkerder en krult meer. Ik kan haar niet mooi noemen, maar haar grote ogen hebben een warme blik (nu wel, in ieder geval,) die in contrast staat met haar ernstige gezicht. Nu ze niet meer glimlacht kijkt ze streng, zelfs afkeurend terwijl ze mijn blik vasthoudt, alsof ze probeert af te dwingen dat ik iets zeg, zodat ze verder kan uitleggen. In een vlaag van opstandigheid besluit ik om haar niet haar zin te geven. Het is al erg genoeg dat ik mij erin moet schikken dat ik dood ben. Geef mij dan alsjeblieft de tijd om het in mijn eigen ritme te doen.

Ik kijk van haar weg om mijn omgeving in mij op te nemen. Ik wens direct dat ik het niet had gedaan, want ik zie in een oogopslag dat we nergens zijn. Letterlijk. Het enige dat ik kan waarnemen, is een diffuus wit licht. Het is overal, zelfs onder mijn voeten. Ik besef dat ik gelijk had toen ik dacht dat we wel eens in het luchtledige zouden kunnen zweven. Ik sta inderdaad nergens op, ook al voelt het alsof het wel zo is. Ik probeer door het mistige licht heen te kijken om te zien in wat voor ruimte we ons bevinden, maar dat blijkt met geen mogelijkheid vast te stellen. Er zijn nergens muren te ontdekken, geen plafond en, uiteraard, geen vloer. Ik heb altijd geweigerd om zelfs een beetje geloof te hechten aan oude religieuze verhalen over het hiernamaals, gewoon omdat al die geloven het hebben over klaargestoomd worden voor de eeuwigheid. Ik haat dat concept. Het is te groot, te onmogelijk. Te fout. Dit hier lijkt daar een beetje op, in de zin dat het ook geen begin of einde lijkt te hebben en dat de tijd lijkt te hebben stilgestaan. Ik kijk weer naar Seela met een zwaarte in mijn geest, alsof mijn hoofd elk moment kan ontploffen van het proberen deze plek te begrijpen, of hoe ik het ook moet noemen.

“Wat...? Waar...?” Stamel ik. Nu ik haar weer nodig lijkt te hebben, verruilt Seela haar zonet nog afkeurende uitdrukking voor een van medelijden. Ze geeft mij een geruststellend klopje op mijn hand: “Het is goed, liefje. Je hoeft niet bang te zijn. Dit is niet je eindbestemming, maar een overgangplaats, om het maar even zo te noemen.”

“Een overgang waarheen? Naar de hemel?” Ik krijg het woord er alleen met veel moeite uit. Het gaat tegen elke rationele gedachte in die ik ooit heb gehad. Seela antwoordt een ietwat aarzelend.

“Eh, ja en nee, denk ik. De hemel... is niet wat je denkt. Bovendien...” Ze stopt en bijt op haar lip, alsof ze al te veel heeft gezegd. Maar dat is nauwelijks mogelijk, ze heeft niets gezegd. Zodra ze weer begint te praten, is het duidelijk dat ze haar woorden heel zorgvuldig aan het uitkiezen

is: "Hoor eens, ik kan je niet vertellen waar je hierna heen gaat. Wat ik je wel mag zeggen is... Maar zal ik het eerst wat prettiger voor je maken? Ik vind het niet vervelend hier, maar het is duidelijk dat deze plek ongemakkelijk voor je is."

Ik knik, dankbaar voor haar aanbod. Aan de andere kant vraag ik mij af of ze er daadwerkelijk iets aan kan doen. Ze lacht me toe en maakt een gebaar. Alles begint meteen te veranderen. Een paar stappen van ons vandaan wordt het licht als het ware dikker en lijkt in een muur te veranderen, een ronde, als in een kamer zonder hoeken. Onder mijn voeten verschijnt een soort vloer. Hij is doorzichtig, als van glas, maar dat vind ik niet erg. Ik ben allang blij dat ik echt ergens op sta, ook al weet ik tegelijkertijd dat het nep is. Ik kijk op en zie geen plafond, alleen dat eindeloze licht.

"Zie het maar als een herinnering," beantwoordt Seela mijn vragende blik. "We mogen het ons dan wel gemakkelijk maken, ik kan je niet helemaal laten vergeten waar je bent, zie je?" Ze wacht mijn reactie niet af voordat ze een tweede gebaar maakt, waarop twee stoelen uit de 'vloer' groeien. Het zijn witte, totaal ergonomische en geweldig aanlokkelijke zetels, die hier net zo uit de toon vallen als, zeg maar, een ruimteschip zou doen.

"Zullen we?" Vraagt ze met een uitnodigend gebaar richting de stoelen.

"Eh, goed, ja, bedankt." Ik zie het nut van zitten niet in, maar doe het toch. Dit is geen moment om Seela te beledigen, aangezien zij de enige is die mij kan vertellen wat er precies aan de hand is. Ik weet niet of ik verrast moet zijn dat de stoel net zo prettig zit als hij eruit ziet. Wel voel ik een vreemd soort opluchting. Niet omdat ik moe was van het staan, maar om hoe normaal dit voelt in vergelijking met al het andere. Seela onderbreekt mijn gedachtegang.

"En, wat vind je ervan? Beter zo, toch?"

"O, zeker. Maar hoe heb je het eigenlijk gedaan?" Ik was te druk met het zien van het hele gebeuren, maar nu ben ik er ineens nieuwsgierig naar hoe ze het voor elkaar heeft gekregen. Ik zit hier op deze stoel en beseft eens te meer hoe onmogelijk deze situatie is. Bovendien is er nog iets anders dat ik mij ineens begin af te vragen: "Kan ik dit ook?"

"Nou," Seela twijfelt weer. "Niet echt. Of eigenlijk: niet nu. Het hangt af van... Ik mag je nog niet zoveel vertellen. Er is nog... Je moet..." Even lijkt ze naar woorden te zoeken, of misschien probeert ze te beslissen hoeveel ze mag zeggen. Uiteindelijk vraagt ze: "Waarom vertel je mij eerst niet wat je vroeger dacht dat er gebeurde wanneer iemand overlijdt?"

Haar vraag komt als een verrassing. Waarom wil ze dat weten? Kan ze mij niet gewoon vertellen hoe het zit, zodat ik verder kan? Ze kan nooit van plan zijn om mij hier voor altijd vast te houden, toch? Waarom zou ze hier anders zijn, dan om mij verder te helpen? Ik kijk haar vragend aan en krijg een stralende glimlach terug. Ze is duidelijk blij met de strategie die ze heeft gekozen en zal geen duimbreed wijken. Mij bevalt het absoluut niet. Om haar vraag te

beantwoorden, zal ik over mijn leven moeten nadenken. Ik weet dat het pijn gaat doen, maar ik heb geen keus, niet als ik een antwoord op mijn vragen wil.

Ik sluit mijn ogen om mijn gedachten te verzamelen, wat mij helpt om mij de stem van mijn vader voor de geest te halen. Even voelt het zo echt, dat het is alsof hij naast mij staat. Mijn niet kloppende, niet bestaande hart breekt bij het horen van zijn woorden: 'Niemand weet wat er gebeurt, Lyf. Je zult zelf moeten bepalen wat je gelooft.'

Ik glimlach ondanks mijn pijn. Dat was zó mijn vader! Ik heb er bijna mijn hele leven over gedaan om zijn weigering om mij voorgekauwde antwoorden te geven te kunnen waarderen. Hij wilde mij dwingen om zelf te bepalen wat ik dacht. En net toen ik doorkreeg hoe bijzonder dat aan hem was, moest ik zo nodig doodgaan. Bij die gedachte krijg ik wat als een steek in mijn maag voelt, en ik verwacht dat ieder moment de tranen over mijn wangen gaan rollen. Maar helaas: ik had kunnen weten dat tranen een van de dingen zijn die ik hier niet heb, net als ademhaling en een hartslag. Seela kijkt mij aan en trekt vragend haar wenkbrauwen op. Haar gezicht staat neutraal, maar weer ligt er iets in haar blik dat mij nerveus maakt. Een soort afkeurend ongeduld, boosheid zelfs, maar zonder de machteloosheid die daar vaak bij hoort. Integendeel, ineens lijkt ze mij heel machtig toe, alsof ze in staat is om mij vreselijke dingen aan te doen. Alsof ze op het punt staat om haar geduld te verliezen en die vreselijke dingen ook daadwerkelijk te doen. Concentreer je, Lyf, vertel ik mezelf. Stop met herinneringen op te halen en geef die vrouw wat ze wil:

"Nou, het is bekend dat het bewustzijn buiten het lichaam kan treden, maar..."

"Jij geloofde het niet."

"Het gaat niet om geloven!" Antwoord ik, iets gepikeerder dan ik van plan was. Ik verontschuldig mij onmiddellijk: "Sorry, ik wilde niet zo uitvallen. Dit is een ongemakkelijk onderwerp op dit moment. Ik had nooit nagedacht over of het bewustzijn kan voortleven nadat het lichaam, je weet wel, dood is," eindig ik onbeholpen.

"En toch ben je hier." Haar stem klinkt weer droog, maar haar uitdrukking laat niet zien hoe ze op dit moment tegenover mij staat. Ze blijft mij aankijken en wacht duidelijk totdat ik doorga. Met de moed der wanhoop begin ik.

"Mijn vader..." Ik moet even stoppen. Het woord alleen al doet zo'n pijn. Dan herpak ik mij en vervolg: "Hij was- is een amateurhistoricus. Zijn passie zijn de oude religies, en hij heeft mij veel verteld over wat mensen geloofden dat er na de dood gebeurt. Ik bedoel," verbeter ik mijzelf. "Niet alleen vroeger. Ik weet dat er groeperingen zijn die nog steeds een religie aanhangen. Maar wij niet, en ik vond al die verhalen te verwarrend. Er zijn er zoveel van, en ze spreken elkaar allemaal tegen. Mijn vader zei dat ik zelf moest kiezen wat ik geloof, dus koos ik ervoor om niets te geloven en gewoon af te wachten. Maar ik had nooit verwacht dat ik er nu al achter ging komen."

Na deze bekentenis kijk ik Seela angstig aan. De blik die ik nu al twee keer in haar ogen heb gezien maakt mij voorzichtig ten aanzien van haar. Maar ze lijkt geen probleem te hebben met wat ik net allemaal heb gezegd. Nu ik erover nadenk, besef ik dat ze een paar keer ernstig heeft geknikt terwijl ik sprak, vooral toen ik het had over de oude geloven en vertelde dat ik er zelf geen heb. Misschien klinkt er daarom spijt door in haar antwoord.

“Ja. Jammer genoeg is dat vandaag de dag meestal het geval. Dat is het probleem met mensen. Hoe verder de wetenschap voortschrijdt, hoe minder behoefte ze hebben om in iets te geloven dat buiten de fysieke realiteit ligt, en dat verder reikt dan hun mensenleventje.” Ze schudt haar hoofd, alsof ze verbijsterd is over zoveel domheid, en vervolgt: “Dat is jammer, heel erg jammer. Ze hebben geen gevoel voor het mysterie van het leven, geen idee dat ze bij iets horen dat groter is dan henzelf. Ach, ja, het is wat het is, zullen we maar zeggen. Jouw heelal werd geschapen om te evolueren, en er zijn strikte regels tegen het in de weg staan van die evolutie, hoeveel ongemak het ons ook bezorgt.”

Ineens stopt ze met praten staat een tijd met een somber gezicht in stilte te peinzen. Intussen vraag ik mij af wat alles wat ze net heeft gezegd met mij te maken kan hebben.

Ik wacht totdat ze weer wat zegt, maar ze lijkt ver weg met haar gedachten. Daarom begin ik weer om mij heen te kijken om te zien of ik deze keer wel kan ontwaren, wat er achter dat licht dat ons omringt ligt. Er is nog steeds niets, alles is wit. Alles is van licht gemaakt, en ik kan met mijn beste wil niet begrijpen hoe het kan dat de stoel waar ik op zit zo echt lijkt. Ik vraag mij af of de muren ook vast zullen voelen. Zal Seela het vervelend vinden als ik opsta om ze aan te raken? Ik kijk naar haar uit mijn ooghoeken en zie dat haar blik op oneindig staat; ze lijkt compleet van de wereld. Ik sta langzaam op, zonder haar uit het oog te verliezen, maar ze reageert niet, zelfs niet als ik naar de dichtstbijzijnde muur van licht loop en er mijn hand op leg.

Het voelt vreemd aan, stoffelijk, maar niet helemaal. Als ik er tegenaan duw geeft het mee alsof het elastisch was. Ik druk mijn vingers diep in de oppervlakte in een poging om er een scheur in te maken, in de hoop dat ik dan zal kunnen zien wat aan de andere kant ligt. Het werkt niet. Dat was te verwachten; Seela zei het al, dit is een overgangplaats. Als ik in mijn eentje hier weg zou kunnen komen, dan was er vanaf het begin een deur geweest. Dan bedenk ik ineens dat er misschien geen ‘andere kant’ is in deze plek van licht. Misschien is dit helemaal geen plek, maar een dimensie in zichzelf. Veel wetenschappers geloven in het bestaan van verschillende dimensies, en zelfs verschillende universa; en dat terwijl Seela zegt dat mensen in mijn tijd nergens in geloven, denk ik wrang. Als puntje bij paaltje komt, is het bewijs voor het bestaan van een multiversum, zoals sommigen het noemen, op zijn best indirect. Of deze situatie zou als bewijs moeten dienen, maar dan zou ik het met niemand kunnen delen afgezien van Seela. Alleen weet zij duidelijk al lang... wat er ook hierover te weten valt.

Ik kijk nogmaals om mij heen. Ben ik echt in een andere dimensie? En als het zo is, is die speciaal voor mij geschapen? Hoe is dat mogelijk? Krijgt iedereen die in mijn situatie verkeert een eigen kleine dimensie? Zal ik ooit iemand zien behalve Seela zolang ik hier ben? Plotseling begint al dat wit om mij heen mij op de zenuwen te werken, of liever gezegd, het is de gedachte om nooit iemand anders te zien die mij dwarszit. De vraag, waar ik ben is ineens niet belangrijk meer, het kan mij niets meer schelen. Ik wil hier alleen maar weg, zodat ik verder kan naar waar het ook is dat ik hierna heen hoor te gaan.

Ik ga opnieuw naar mijn stoel, die tegenover de enige persoon staat die mij op dit moment kan helpen. Maar Seela is nog diep in gedachten en reageert niet meteen, ook al ben ik bepaald abrupt gaan zitten. Dat is niet zo vreemd, besef ik direct nadat ik het heb gedaan. Het is namelijk helemaal geluidloos gegaan. Er was niets te horen, zelfs niet het kleinste kraakje vanuit de stoel. Dat is niet meer dan logisch, bedenkt ik, aangezien het van licht is gemaakt en licht geen lawaai maakt. Ik neem aan dat het beleefder zou zijn om te wachten totdat ze uitgepeinsd is, maar daar heb ik geen geduld voor. Ik schrap mijn keel om haar aandacht op te eisen, in de hoop dat ze niet al te geïrriteerd raakt omdat ik haar heb onderbroken. Ze lijkt het niet erg te vinden maar kijkt me juist glimlachend aan, terwijl ze knikt om aan te geven dat ik mag spreken.

“Eh, Seela, eerder zei je dat dit een overgangsplaats is,” begin ik voorzichtig. Ik ben meestal niet geneigd om mijn vragen binnen te houden, maar het besef, hoe totaal afhankelijk ik van haar ben, maakt mij voorzichtig.

“Wat, wil je nou al weg dan?” Vraagt ze quasiverbaasd. Ik begrijp dat het een grapje is en schenk haar een aarzelend lachje. Zij lacht terug, maar dan wordt haar gezicht weer ernstig en zegt ze met diepe stem:

“Dat kan, Lyf. Maar je hebt nog een keuze te maken, en jouw volgende bestemming hangt af van wat je kiest. Bovendien wordt dat je eindbestemming, dus zou ik maar heel goed nadenken voordat je een beslissing neemt.”

“Dat zal ik doen.” Beloof ik. Ik weet dat ik die belofte kan houden. Dit is niet bepaald de eerste keer dat ik een beslissing moet nemen die de hele rest van mijn leven zal bepalen. Dat mijn vorige keus mij hier heeft doen belanden had ik nooit kunnen voorzien en zegt niets over hoe goed ik in staat ben om een weloverwogen keus te maken. Maar Seela schudt haar hoofd en kijkt mij aan op een manier die alleen treurig genoemd kan worden:

“Ik weet dat je dat wilt, Lyf, en ik weet dat je denkt dat je het kan. Maar zo doen we dat hier niet met mensen zoals jij.”

“Mensen zoals ik?” Ik kan het niet helpen dat ik beledigd ben. Wat kan ze hier in vredesnaam mee bedoelen?

“Ja, mensen zoals jij,” herhaalt ze gedecideerd. “Mensen die zonder een geloof zijn opgegroeid. Het probleem is niet zozeer dat jullie hier zonder verwachtingen aankomen, ook als is dat zo. Het

gaat erom dat jullie geen enkel benul hebben van wat 'geloven' inhoudt. Jullie denken dat de mensheid alles kan weten, en kijken neer op mensen die geloven zonder te hoeven zien. Wist je dat sommigen zelfs weigeren aan te nemen dat ze dood zijn wanneer ze hier aankomen? Ze denken dat ze hallucineren!"

"Ik..." Ik wil haar eraan herinneren dat dit niet het geval is bij mij, maar zij ratelt door:

"En als ze het eindelijk accepteren, eisen ze om binnen te gaan. Ze eisen het! Alsof het hen toekomt of ze het respecteren of niet."

"Om binnen te gaan waarheen?" Vraag ik in uiterste verwarring. Mijn vraag helpt haar aandacht weer op mij te richten. Ze staart me even aan, en schudt dan weer haar hoofd alsof ze wakker probeert te worden.

"Ja, natuurlijk vraagt ze dat," mompelt ze, meer voor zichzelf dan voor mij. Dan raapt ze zichzelf weer bij elkaar en geeft mij weer dezelfde stralende glimlach waarmee ze mij bij aankomst begroette, of liever gezegd, toen ik mijn zintuigen terugkreeg. Haar lach lijkt echt genoeg, maar iets eraan wringt, hoewel ik er niet mijn vinger op kan leggen wat precies.

"Sorry voor de tirade," zegt ze liefjes. "Ik vergat mezelf even en ik weet heus wel dat jij niet een van die mensen bent. We weten wie je bent, Lyf, en dat is waarom we echt hopen dat... nee, laat maar," onderbreekt ze zichzelf. "Dit is de tijd noch de plaats ervoor."

"Oké dan," zeg ik, en probeer niet te snauwen. Ik begin nogal moe te worden van deze situatie, om het geen poppenkast te noemen. "Mag ik dan eindelijk mijn keuze maken?"

Haar ogen worden weer treurig; het lijkt alsof we weer terug bij af zijn.

"Nee, Lyf, dat mag niet. Het spijt me echt verschrikkelijk, maar je mag niet. Nog niet. Er is iets dat ik eerst moet doen, en geloof me, ik wou dat het niet hoefde."

Haar blik is indringend geworden, en ik schuif ongemakkelijk heen en weer op mijn stoel. Ik wou dat ze me eindelijk vertelde wat er aan de hand is, maar ik kijk haar uitdagend aan, alsof ik haar zo kan dwingen om te praten. Dat doet ze ook, alleen begrijp ik niets van wat ze zegt:

"Voordat je een weloverwogen keuze kan maken, moet je eerst een van de opties ervaren. Je moet vergetelheid ervaren."

"Vergetelheid?" Nu ben ik helemaal beduusd, maar zij geeft geen uitleg. Ze legt alleen haar hand op mijn wang en fluistert:

"Het spijt me zo."

Ik ben.

Ik ben, en buiten mij is er niets. Alleen. Wat ben ik? Ik weet het niet. Ik besta gewoon. Ik ben alles wat er is.

Wie ben ik? Ik weet het niet. Ik ben. Ben ik alles wat er is? Ja, alles wat er is.

Wie ik ben, weet ik niet. Ik ben. Alleen.

Ooit wist ik. Ooit was er meer. Er waren woorden voor dat 'meer': 'licht', 'donker', 'ruimte', 'tijd'. Ze betekenden veel, ooit. Ooit, maar nu niet meer. Ik ben alles wat er is. Ik ben, niets meer dan dat, maar ik weet dat er meer is. Ik ben alleen.

Ik ben, ik besta. Ik ben alles wat er is, maar ik begrijp niet wat 'ik' is. Er is niets meer dan dat, er kan niets meer zijn als alleen ik besta.

Verlangen. Ik heb een verlangen om te weten. Om te vinden wat ik wist. Om te weten wat 'ik' betekent binnen alles wat bestaat. Maar ik kan niet meer vinden dan mezelf, ik kan niets meer bedenken. Ooit wist ik het wel. Er was een verschil tussen 'ik' en 'alles'. Er is geen verschil meer. Ik verlang naar weten.

Hoe kan ik bestaan, alleen, in het niets?

Verdriet. Ik rouw om het meer dat er was, maar dat ik niet kan vinden. Verdriet om mij, alleen, het enige dat in het niets bestaat. Verdriet. Verdriet vanwege het verlies van alles dat niet ik is. Ik rouw.

Ik rouw.

Toch ben ik. Ik besta. Ik verlang naar meer waar er geen meer is. Ik rouw om meer waar geen meer is. Ik rouw, ik verlang terwijl ik besta.

Alleen.

Angst. Ik heb angst. Ik besta en ik heb angst. Ik heb angst voor het alleen bestaan. Eeuwig. Ik heb angst voor dit niets waarin ik besta. Ik heb angst... angst... angst.

Ik heb meer gevonden. Er is meer. Het meer is in de angst, in het verdriet. Ik ben het verdriet en de angst. Ik besta in angst. Ik besta in verdriet. Ik ben en de angst is, en de angst is mij, want ik ben alleen. Ik ben angst. Ik ben verdriet.

Ik ben bang voor het eeuwig in het niets te bestaan.

Ik besta voor eeuwig in het niets.

Ik besta voor eeuwig.

Ik besta. Ik wens dat ik niet bestond. Te bestaan is eeuwig verdriet, eeuwige angst, eeuwige eenzaamheid, eeuwige...

Ik los op in een onophoudelijke schreeuw.